

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 176/2016-8

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 30. marca 2016 predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti 2T Future, s. r. o., Za Tonkov 196/7, Riečka, zastúpenej Advokátskou kanceláriou Patajová Pataj s. r. o., J. Chalupku 8, Banská Bystrica, v mene ktorej koná konateľ a advokát JUDr. Marián Pataj, vo veci namietaného porušenia jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Prešove sp. zn. 3 Co 90/2015 zo 14. októbra 2015 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti 2T Future, s. r. o., **o d m i e t a** ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 18. januára 2016 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti 2T Future, s. r. o., Za Tonkov 196/7, Riečka (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva na súdnu

ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Krajského súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 3 Co 90/2015 zo 14. októbra 2015 (ďalej len „napadnuté uznesenie krajského súdu“).

Z predloženej sťažnosti vyplýva, že sťažovateľke ako žalobkyni bola uznesením Okresného súdu Poprad (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 21 C 113/2014 z 12. novembra 2014 uložená povinnosť nahradiť trovy žalovanému v druhom rade spolu v sume 726,12 €. Okresný súd označeným uznesením zároveň voči žalovanému v druhom rade samostatným výrokom zastavil konanie. O zastavení konania rozhodol v dôsledku späťvzatia návrhu sťažovateľkou vo vzťahu k žalovanému v druhom rade. Proti označenému uzneseniu okresného súdu podala sťažovateľka odvolanie v časti o uložení povinnosti náhrady trov konania, o ktorom rozhodol krajský súd napadnutým uznesením tak, že odvolaním napadnuté uznesenie okresného súdu potvrdil.

Sťažovateľka v sťažnosti uviedla, že je toho názoru, že prvostupňový súd pri rozhodovaní o trovách konania mal aplikovať § 147 ods. 1 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „OSP“), prípadne § 150 ods. 1 OSP. Argumentovala tým, že žalovaný v druhom rade (ako ručiteľ hlavného záväzku, pozn.) konal v rozpore s poctivým obchodným stykom, keď v čase oboznámenia sa s predžalobnými výzvami sťažovateľky si bol vedomý, že sťažovateľka si na súde uplatní pohľadávky, a neinformoval sťažovateľku o existencii zmluvy o sprostredkovaní úverov na bývanie z 12. júla 2004 v znení jej dodatku č. 1 z 10. januára 2006. Ďalej sťažovateľka uvádza, že o existencii tejto zmluvy v znení už uvedeného dodatku neinformoval sťažovateľku ani postupca žalovanej pohľadávky. Poukázala pritom na to, že práve žalovaný v druhom rade zastupoval postupcu žalovanej pohľadávky pri rokovaní so sťažovateľkou. O existencii zmluvy v znení jej dodatku sa sťažovateľka dozvedela až v priebehu konania, na čo reagovala tým, že žalobu v časti proti žalovanému v druhom rade vzala späť. Vychádzajúc z uvedeného bola sťažovateľka toho názoru, že v okolnostiach veci žalovaný v druhom rade až v odpore proti platobnému rozkazu preukázal zánik jeho

ručiteľského záväzku, pričom do tohto okamihu sťažovateľka o tom nemala žiadnu vedomosť, a preto bola toho názoru, že žalovaný v druhom rade spôsobil, že na základe novozistenej skutočnosti musela sťažovateľka vziať žalobu proti nemu späť.

Podľa názoru sťažovateľky je *„výklad ustanovenia § 147 ods. 1 O.s.p. aplikovaný Krajský súdom v Prešove neobhájiteľný a ústavne nekonformný. Z textu ustanovenia § 147 ods. 1 O.s.p nie je možné pri aplikácii ktorejkoľvek výkladovej metódy dospieť k záveru, že zavinenie zastavenia konania je potrebné (možné) zredukovať len na skutočnosť späťvzatia návrhu konania zo strany sťažovateľa, ktorým je v tomto prípade sťažovateľ.“*. Sťažovateľka v tejto súvislosti ešte v konaní poukazovala na nález ústavného súdu vo veci sp. zn. I. ÚS 169/05, ktorý bol podľa jej názoru aplikovateľný aj v jej prípade. Sťažovateľka v nadväznosti na to tvrdí, že *„krajský súd toto rozhodnutie ignoroval, v odôvodnení svojho rozhodnutia sa právnymi názormi Ústavného súdu, na ktoré poukazoval sťažovateľ vôbec nezaoberal a svoje rozhodnutie následne založil na nesprávnom právnom posúdení o zavinení zastavenia konania“*.

Na základe uvedeného sťažovateľka navrhla, aby ústavný súd rozhodol nálezom, ktorým vysloví porušenie označených práv sťažovateľky napadnutým uznesením krajského súdu, napadnuté uznesenie zruší a vec vráti krajskému súdu na ďalšie konanie a sťažovateľke prizná náhradu trov konania.

II.

Podľa § 127 ods. 1 ústavy rozhoduje ústavný súd o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom...

Z doterajšej judikatúry ústavného súdu vyplýva, že medzi obsahom základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a obsahom práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (mutatis mutandis II. ÚS 71/97).

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každú sťažnosť predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti sťažovateľa.

Pri predbežnom prerokovaní každej sťažnosti ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jej prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

Sťažovateľka v sťažnosti namieta, že napadnutým uznesením okresného súdu boli porušené jej základné právo podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Ide o uznesenie, ktorým všeobecný súd rozhodol o náhrade trov konania.

V nadväznosti na obsah sťažnosti ústavný súd v prvom rade považuje za potrebné zdôrazniť, že námietky sťažovateľky síce smerujú proti porušeniu princípov spravodlivého

súdneho konania, týkajú sa však len jeho časti, a to rozhodovania krajského súdu o trovách konania, čo má v konkrétnych okolnostiach posudzovanej veci na sťažovateľku nepochybne negatívne dôsledky, avšak tieto nemožno z hľadiska kritérií spravodlivého procesu podľa názoru ústavného súdu dávať na rovnakú úroveň a pripisovať im rovnakú relevanciu ako námietkam proti procesnému postupu vedúcemu k rozhodnutiu vo veci samej, resp. samotnému rozhodnutiu vo veci samej (m. m. IV. ÚS 225/2012, IV. ÚS 311/2012).

Ústavný súd nespochybňuje, že za určitých okolností možno k záveru o porušení základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru dôjsť aj v súvislosti s námietkami sťažovateľov smerujúcimi proti právoplatnému rozhodnutiu všeobecného súdu o náhrade trov súdneho konania. Vo všeobecnosti však platí, že rozhodnutie o náhrade trov konania nedosahuje spravidla samo osebe intenzitu predstavujúcu možnosť vyslovenia porušenia základných práv a slobôd bez ohľadu na to, akokoľvek sa môže účastníka konania citeľne dotknúť. Ústavný súd pri posudzovaní problematiky trov konania, t. j. problematiky vo vzťahu k predmetu konania pred všeobecnými súdmi akcesorickej, postupuje nanajvýš zdržanlivo a k zrušeniu napadaného výroku o trovách konania sa uchýľuje iba výnimočne, napr. keď zistí, že došlo k porušeniu práva na súdnu ochranu (spravodlivý proces) extrémnym spôsobom alebo že bolo zasiahnuté aj iné základné právo (m. m. II. ÚS 78/03, II. ÚS 31/04, IV. ÚS 45/06, I. ÚS 156/2010, IV. ÚS 40/2011).

V danom prípade je nevyhnutné zohľadniť intenzitu namietaného porušenia zákona (jeho ústavnoprávny rozmer), ktorá by odôvodňovala vyslovenie porušenia základného práva sťažovateľky na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Namietaná suma (726,12 €), o ktorú bola, resp. mala byť sťažovateľka ukrátená, zjavne nedosahuje ani trojnásobok minimálnej mzdy, teda sumy, ktorá je aj vo sfére všeobecného súdnictva považovaná za bagateľnú (pozri § 238 ods. 5 zákona č. 99/1963 Zb. OSP, ktorý ustanovuje trojnásobok minimálnej mzdy ako podmienku prípustnosti dovolania proti právoplatným rozhodnutiam odvolacieho súdu vo veciach týkajúcich sa peňažného plnenia).

Ústavný súd už pri svojej rozhodovacej činnosti vyslovil, že ak sťažnosť smeruje proti rozhodnutiu, v ktorom ide zjavne o bagateľnú sumu, poskytnutie ústavnoprávnej ochrany sťažovateľovi prichádza do úvahy len v celkom výnimočných prípadoch, v ktorých došlo k porušeniu základných práv alebo slobôd v mimoriadne závažnom rozsahu [intenzite (IV. ÚS 414/2010, IV. ÚS 79/2011, IV. ÚS 251/2011)]. Posudzovaná vec takúto intenzitu zjavne nedosahuje, keďže výrok o trovách konania bol v zmysle zákona odôvodnený, čo zakladá dôvod na jej odmietnutie z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil navrhovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh preto možno považovať ten, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, I. ÚS 110/02, I. ÚS 88/07).

Ústavný súd pripomína, že vo vzťahu ku všeobecným súdom nie je prieskumným súdom ani riadnou či mimoriadnou opravnou inštanciou (m. m. I. ÚS 19/02, I. ÚS 31/05) a nemá zásadne ani oprávnenie preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil (II. ÚS 21/96, II. ÚS 134/09). Vo všeobecnosti úlohou súdnej ochrany ústavnosti poskytovanej ústavným súdom napokon nie je ani chrániť občana pred skutkovými omylmi všeobecných súdov, ale chrániť ho pred takými zásahmi do jeho práv, ktoré sú z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné (I. ÚS 17/01). V súvislosti so sťažnosťami namietajúcimi porušenie základných práv a slobôd rozhodnutiami všeobecných súdov už ústavný súd opakovane uviedol, že jeho úloha pri rozhodovaní o sťažnosti pre porušenie základného práva na súdnu ochranu, resp. práva na spravodlivé súdne konanie rozhodnutím súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov súdnej interpretácie a aplikácie zákonných predpisov s ústavou alebo medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách najmä v tom smere,

či závery všeobecných súdov sú dostatočne odôvodnené, resp. či nie sú arbitrárne s priamym dopadom na niektoré zo základných ľudských práv (napr. I. ÚS 19/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05, I. ÚS 241/07, I. ÚS 272/09). Z takéhoto pohľadu pristúpil ústavný súd aj k posúdeniu napadnutého uznesenia okresného súdu.

Odôvodnenie rozhodnutí všeobecných súdov je častým predmetom posudzovania v rozhodovacej činnosti ústavného súdu a aj štrasburských orgánov ochrany práv, z čoho rezultuje pomerne bohatá judikatúra k jeho významu z pohľadu práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. V odôvodnení rozhodnutia všeobecný súd odpovedá na konkrétne námietky účastníka konania, keď jasne a zrozumiteľne dá odpoveď na všetky kľúčové právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany. Ústavný súd pripomína, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania (I. ÚS 241/07). Rovnako Európsky súd pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) pripomenul, že súdne rozhodnutia musia v dostatočnej miere uvádzať dôvody, na ktorých sa zakladajú (García Ruiz c. Španielsku z 21. 1. 1999). Judikatúra ESLP teda nevyžaduje, aby na každý argument strany bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Georiadis c. Grécko z 29. 5. 1997, Higgins c. Francúzsko z 19. 2. 1998). Z práva na spravodlivú súdnu ochranu vyplýva aj povinnosť súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a návrhmi na vykonanie dôkazov strán s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (Kraska c. Švajčiarsko z 29. 4. 1993, II. ÚS 410/06).

Vychádzajúc z mantinelov možných zásahov ústavného súdu do rozhodovacej činnosti všeobecných súdov sa ústavný súd oboznámil s tou časťou odôvodnenia napadnutého uznesenia krajského súdu, ktorá bola pre posúdenie dôvodnosti sťažnosti podstatná. Krajský súd v podstatnom na odôvodnenie svojho uznesenia uviedol:

„Ak došlo k zastaveniu konania, zásadne žiadny z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania podľa jeho výsledku. Len výnimočne podľa § 146 ods. 2 O. s. p. možno niektorému z účastníkov uložiť povinnosť nahradiť druhému z účastníkov trovy zastaveného konania, a to podľa § 146 ods. 2 prvej vety O. s. p. tomu z účastníkov, ktorý zaviniel, že konanie muselo byť zastavené a podľa § 146 ods. 2 druhej vety O. s. p. odporcovi v prípade, ak pre jeho správanie bol vzatý späť návrh, ktorý bol podaný dôvodne.

Zákonným predpokladom pre vyslovenie povinnosti nahradiť trovy konania podľa § 146 ods. 2 druhej vety O. s. p. je jednak dôvodne podaný návrh, ale tiež správanie sa odporcu (žalovaného), pre ktoré sa stal návrh po jeho podaní bezpredmetným. Pritom dôvodnosť podania návrhu sa posudzuje procesne, preto nie je rozhodujúce, aký by bol výsledok konania, keby nedošlo k späťvzatiu žaloby. O dôvodnosti podania návrhu treba preto uvažovať z hľadiska vzťahu výsledku správania odporcu k požiadavkám navrhovateľa, čo znamená, že návrh je podaný dôvodne najmä v prípade, kedy odporca po začatí konania nárok navrhovateľa uspokojí, resp. splní požiadavku navrhovateľa bez toho, aby o veci (meritóne) rozhodol súd, a to aj vtedy, ak by odporca uspokojil navrhovateľa, hoci k tomu nemal právnu povinnosť. Ak má byť také správanie, ktoré spôsobilo zastavenie konania, ísť na ťarchu odporcu, musí ísť o procesnú situáciu, kedy sa odporca zachoval v intenciách žalobného návrhu (petitu), pričom medzi správaním odporcu a Žalobným návrhom musí byť vecná spojitosť. V takom prípade má navrhovateľ právo, aby mu odporca nahradil trovy, ktoré účelne vynaložil na uplatňovanie svojho práva.

Zavinenie v zmysle citovaných ustanovení možno posudzovať len z procesného hľadiska, nie podľa hmotného práva, lebo potom by išlo o posúdenie dôvodnosti žaloby vo veci samej, to znamená, že by už po zastavení konania súd ďalej skúmal dôvodnosť nároku vo veci samej. Preto ak žalobca vzal žalobu späť, z procesného hľadiska zásadne platí (ak nejde o prípad ustanovenia § 146 ods. 2 druhá veta O. s. p.), že zaviniel, že konanie muselo byť zastavené a je povinný preto nahradiť jeho trovy.

V danej veci žalobca vzal žalobu vo vzťahu k žalovanému v 2.rade späť, preto mu zásadne vznikla povinnosť nahradiť žalovanému trovy zastaveného konania. Túto povinnosť by nemal (a naopak, takáto povinnosť by vznikla žalovanému), ak by sa zistilo v konaní, že žaloba bola podaná dôvodne, že ju žalobca vzal späť len v dôsledku správania sa žalovaného. O tento prípad však v prejednávanej veci - ako to správne uzavrel aj súd

prvého stupňa – nejde. Žalobca bez akýchkoľvek pochybností vzal žalobu späť po tom, ako žalovaný v rámci odporu proti platobnému rozkazu vzniesol námietku premlčania a žalobca zistil, že ručiteľský záväzok žalovaného v danej veci zanikol dňa 31.12.2009. Všeobecne platí, že je vecou žalobcu uplatňovať si svoje nároky so znalosťou veci (a potrebnej dokumentácie) a je právom žalovaného voči žalobe vznášať akékoľvek, podľa neho relevantné námietky. Výsledkom takéhoto kontradiktórneho procesu môže byť situácia, kedy žalovaný subjekt vznesie námietku premlčania,

omu zodpovedá i výsledok konania, a to buď v podobe zamietnutia žaloby alebo zastavenia konania v dôsledku späťvzatia žaloby.

Podľa § 150 ods. 1 O. s. p. ak sú tu dôvody hodné osobitného zreteľa, nemusí súd výnimočne náhradu trov konania celkom alebo sčasti priznať. Súd prihliadne najmä na okolnosti, či účastník, ktorému sa priznáva náhrada trov konania, uviedol skutočnosti a dôkazy pri prvom úkone, ktorý mu patril; to neplatí ak účastník konania nemohol tieto skutočnosti a dôkazy uplatniť.

Podľa ustálenej súdnej praxe v prípade, keď sú dané predpoklady pre aplikáciu ustanovenia § 146 ods. 2 O. s. p., nemusí súd priznať náhradu trov konania účastníkovi, u ktorého to prichádza do úvahy, ak dôjde k záveru, že sú tu dôvody hodné osobitného zreteľa pre nepriznanie náhrady trov podľa cit. ust. § 150 O. s. p. V takomto prípade sa zaoberá súd výnimočnosťou veci, ktorá môže spočívať tak v okolnostiach danej veci, ako aj v okolnostiach na strane účastníkov konania. Pri posudzovaní okolností na strane účastníkov konania treba prihliadať na osobné, majetkové, zárobkové a iné pomery toho účastníka, koho by podľa všeobecného ustanovenia stihala povinnosť nahradiť trovy konania, pričom treba vziať do úvahy aj to,

i použitím tohto ustanovenia bude dotknutá majetková sféra toho účastníka, ktorý by inak mal nárok na náhradu trov konania.

V danom prípade podľa názoru odvolacieho súdu nie sú dané dôvody hodné osobitného zreteľa pre nepriznanie náhrady trov žalovanému, či dokonca pre uloženie povinnosti jemu hrať trovy konania žalobcovi. Neobstojí argumentácia žalobcu poukazujúca na konanie žalovaného v iných súdnych sporoch. Je vecou žalovaného, akú obranu zvolil v prebiehajúcim konaní, bez ohľadu na jeho postup v iných konaniach a nemôže ísť na jeho ťarchu fakt, či žalobca ako postupník vedel (či nevedel) o existencii

dodatku k zmluve o sprostredkovaní úverov zo dňa 10.1.2006. Ako už bolo uvedené, žalobca vzal žalobu späť, a tak z procesného hľadiska zaviniť, že konanie muselo byť vo vzťahu k žalovanému v 2.rade zastavené.

V danej veci nebolo možné aplikovať ani ust. § 147 ods. 1 O. s. p., podľa ktorého účastníkovi alebo jeho zástupcovi súd uloží, aby uhradili trovy konania, ktoré by inak neboli vznikli, ak ich spôsobili svojím zavinením alebo ak tieto trovy vznikli náhodou, ktorá sa im prihodila.

Predmetné ustanovenie rieši situácie, kedy zásada náhrady trov konania podľa pomeru úspechu nemusí zodpovedať spravodlivej úprave vzťahov a umožňuje, aby bez zreteľa na úspech v konaní hradil trovy konania ten účastník (alebo jeho zástupca), ktorý vznik týchto trov spôsobil svojím správaním alebo tieto vznikli náhodou, ktorá sa im prihodila. Rozhodnutie podľa tohto ustanovenia pritom nie je časovo viazané na rozhodnutie vo veci samej a súd podľa neho môže rozhodnúť kedykoľvek v priebehu konania.

Odvolací súd má za to, že s prihliadnutím na procesný výsledok konania (zastavenie konania) ust. § 147 ods. 1 O. s. p. na vzťah žalobcu a žalovaného v 2.rade pri rozhodovaní o trovách konania použiť nemožno, keď v tomto štádiu konania nemožno robiť závery (vyvodzované žalobcom), že žalovaný v 2.rade vznik trov zaviniť svojím správaním.

Z týchto dôvodov odvolací súd uznesenie súdu prvého stupňa v napadnutej časti, t. j. vo výroku o povinnosti žalobcu nahradiť žalovanému v 2. rade trovy konania potvrdil (§219 ods. 1 O. s. p.).“

Predmetné rozhodnutie krajského súdu (nadväzujúce na právny názor okresného súdu) obsahuje podľa názoru ústavného súdu dostatok skutkových a právnych záverov, pričom ústavný súd nezistil, že by jeho výklad a závery boli svojvoľné alebo zjavne neodôvodnené a nevyplývajú z nich ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich podstaty a zmyslu. Skutočnosť, že sťažovateľka sa s názorom krajského súdu nestotožňuje, nepostačuje sama osebe na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, I. ÚS 204/2010) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným

úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok. V zmysle svojej judikatúry považuje ústavný súd za protiústavné aj arbitrárne tie rozhodnutia, ktorých odôvodnenie je úplne odchylné od veci samej, alebo aj extrémne nelogické so zreteľom na preukázané skutkové a právne skutočnosti (IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06).

Ústavný súd dospel k záveru, že napadnuté uznesenie je v tomto smere dostatočným spôsobom odôvodnené, krajský súd zrozumiteľne odôvodnil úvahy, ktoré zvolil pri rozhodovaní o námietkach sťažovateľky, pričom právne závery, na ktorých je rozhodnutie založené, nemožno hodnotiť ako arbitrárne. Krajský súd podľa názoru ústavného súdu ústavne akceptovateľným reagoval na jej námietku spočívajúcu v potrebe aplikácie § 147 ods. 1 OSP, resp. § 150 ods. 1 OSP. Uznesenie krajského súdu pri odôvodňovaní svojho právneho názoru preto nemožno považovať za svojvoľné či arbitrárne. O arbitrárnosti (svojvôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchyľil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (m. m. I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 382/06). Takéto pochybenie v ústavnoprávnom zmysle však ústavný súd v napadnutom uznesení krajského súdu nezistil. Sťažovateľkin nesúhlas s obsahom uznesenia krajského súdu nie je dôkazom o jeho neústavnosti a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť právny názor všeobecného súdu svojím vlastným.

Pokiaľ sťažovateľka argumentovala nálezom vo veci sp. zn. I. ÚS 169/05, ústavný súd konštatuje, že závery ústavného súdu v označenej veci sú neaplikovateľné na prípad sťažovateľky, keďže sťažovateľka vo svojej sťažnosti ani len netvrdila, že žalovaný v druhom rade mal povinnosť jej oznámiť zánik ručiteľského záväzku. V tejto súvislosti ústavný súd dodáva, že prípadná zodpovednosť za neoznámenie podstatných skutočností vo vzťahu k existencii ručiteľského záväzku mohla byť na strane postupcu, nie však na strane žalovaného v druhom rade.

Ústavný súd sa vzhľadom na uvedené nedomnieva, že by napadnuté uznesenie krajského súdu bolo možné kvalifikovať ako nezlučiteľné so sťažovateľkiným označeným článkom ústavy a označeným článkom dohovoru, teda že by zo strany orgánov súdnej moci nebola sťažovateľke ústavne konformným spôsobom poskytnutá súdna ochrana podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. že by napadnutým uznesením okresného súdu bolo porušené jej právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru tak, ako to vo svojej sťažnosti namietala, preto sťažnosť odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 30. marca 2016